

Aşa cum se schimbă veşmîntul
(Psalmul 102)

Aşa cum se schimbă veşmîntul
Cînd el prea de tot s-a-nvechit,
Aşa ne arată Cuvîntul
Căci cerul va fi înoit.
Acele dîntîi vor dispărea
Aşa ca un sul adunat.
Şi stele şi lună şi soare,
Vor arde în veac, neîncetat.

Pămîntul şi munţii şi marea,
Şi cerul aşa cum s-a spus,
Va arde văzduhul şi zărea
Atunci cînd veni-va Isus.
Căci petele negre, murdare,
Acei din văzduh, au stricat
A Domnului sfîntă lucrare,
De-aceia El i-a condamnat.

Ei pier şi se duc în osîndă
Şi astre, şi îngerii stricaţi.
Aşa cum se schimbă veşmîntul,
Cei mîndri vor fi lepădaţi.
Iar după această pedeapsă,
Acelaşi ce-a fost la-nceput,
El face o lume mai dreaptă,
Cu-acei care-n El au crezut.

El astăzi lucrează-noirea,
El astăzi ne dă Duhul Sfînt.
În suflet ne pune iubirea,
Ne-nbracă cu albul veşmînt.
Grăbeşte-te frate şi cere,
Nu cumva să fii dezbrăcat,
Lipsit de cereasca putere,
Lipsit de veşmîntul curat.

Căci Domnul în veci dăinuieşte
Cu-acei care Lui I-au slujit.
Oricine pe El îl iubeşte,
În ceruri va fi fericit.
Grăbeşte-te frate şi cere,
Nu cumva să fii dezbrăcat.
Lipsit de cereasca putere,
Lipsit de veşmîntul curat.

Amin